یادداشت

تداوم مشکلات قربانیان مین

عثمان مزین . وکیل پایه‌یک دادگستری

● با توجه به گذشت بیش از سه دهه از پایان جنگ هشت‌ساله با حکومت وقت عراق و حاکم‌شدن شرایط صلح و فقدان جنگ در کشور، انتظار می‌رود که دیگر خبری از سلاح‌ها و مهمات جنگی در داخل کشور نباشد و خاک وطنمان عاری از هرگونه تجهیزات و وسایل جنگی و مین‌های دوران جنگ باشد. اما وجود تعداد کثیر مین‌های باقی‌مانده از آن دوران و انفجار گاه و بیگاه آن که موجب کشته‌شدن و نقص عضو تعدادی از شهروندان شده و می‌شود، به وضوح مؤید آن است که هنوز هم شرایط مورد انتظار برای نبود جنگ فراهم نشده و شهروندان نمی‌توانند نسبت به امن‌بودن و فقدان سلاح‌ها و مهمات جنگی در پیرامون خود اطمینان حاصل کنند.

به دلیل خطر وجود مین، بسیاری از زمین‌های حاصلخیز کشاورزی در مناطق غربی کشور بدون استفاده رها شده‌اند و بر اثر آن ضرر و زیان فراوان اقتصادی به بار آمده و شهروندان با هراس و نگرانی در بسیاری از این مناطق گام برمی‌دارند؛ زیرا وفق آمار منتشره بیم وجود تعداد زیادی مین در داخل کشور، امنیت ذهنی سکنه و رهگذران این مناطق را به طور جدی به مخاطره انداخته است.

تلاش‌های صورت‌گرفته از سوی سازمان‌های فعال در زمینه مین‌روبی ستودنی است؛ اما با توجه به اینکه کشورمان تاکنون کنوانسیون اُتاوا را مورد پذیرش قرار نداده در امر پاکسازی و مین‌روبی قادر به استفاده از امکانات و تجهیزات به‌روز بین‌المللی نبوده بنابراین باید به‌تنهایی و با حداقل امکانات به جنگ این تعداد مین موجود برود، قطعا نیروها، تجهیزات و امکانات موجود فعلی توان پاکسازی کامل مناطق آلوده و جمع‌آوری و انهدام کامل این تعداد مین را ندارند.

صرف‌نظر از وجود نواقص و نارسایی‌های فراوان در امر پاکسازی، متأسفانه در مورد اطلاع‌رسانی و آگاهی‌بخشی نسبت به خطرات مین و نحوه مواجهه با آن و جلوگیری از ایجاد صدمه به جسم شهروندان هم اقدامات چندانی صورت نگرفته .مادامی که آموزش به طور کامل و به صورت عملی ارائه نشده شاهد برخورد اطفال با این وسایل خطرناک که به طور گسترده در اطرافشان دیده می‌شود، خواهیم بود؛ زیرا اطفال فاقد قوه تمییز بوده و از روی کنجکاوی و حتی به قصد بازی به مین‌ها نزدیک می‌شوند و اصولا نمی‌توان مانع ورود کودکان به مناطق آلوده به مین شد. معضل بسیار بزرگ و آمار گسترده قربانیان مین با ارائه اطلاعات و آموزش به ساکنان این مناطق و استفاده از ظرفیت‌های کنوانسیون اُتاوا قابل علاج است که قطعا در صورت توجه به این موارد، تعداد قربانیان مین به طور محسوس کاهش می‌یابد. اما درد و مصیبت قربانیان مین بعد از انفجار مین شروع می‌شود و باید با مشکلات عدیده‌ای که چندین مورد آن در زیر بیان می‌شود، مبارزه کنند.

۱) پرداخت کلیه هزینه‌های بیمارستانی و تهیه پروتزها و درمان بر عهده خود قربانی خواهد بود؛ زیرا هیچ‌یک از متون قانونی ارائه امکانات دارویی به طور رایگان را به قربانیان مین پیش‌بینی نکرده است. در حالی که در مورد مصدومان تصادف چنین نیست و کلیه امور درمانی آنان به طور رایگان صورت می‌گیرد. چون این افراد بر اثر انفجار سلاحی که دولت متبوعشان برای دفاع از مراکز و تجهیزات نظامی خود مورد استفاده قرار داده، دچار صدمه و نقص عضو شده و این امر حادثه‌ای خطرناک‌تر از تصادفات رانندگی تلقی می‌شود، عقلا انتظار می‌رود ترتیبی اتخاذ شود که درمان و معالجه مصدومان مین به طور رایگان صورت گیرد.

۲) متأسفانه در کشور ما هیچ ارگان یا نهادی برای حمایت از قربانیان مین خصوصا قربانیان غیرنظامی وجود ندارد و صرفا قربانیان مین می‌توانند پس از گردآوری مدارک و مستندات برای احقاق حق خود و مآلا شناسایی به عنوان جانباز و برخورداری از مستمری ماهانه آن به کمیسیون‌های موسوم به کمیسیون ماده ۲ در فرمانداری‌های شهر محل انفجار مین مراجعه کنند که ایرادات عدیده‌ای بر نحوه رسیدگی‌های آن وارد است و تعیین تکلیف پرونده‌ها پس از گذشت چندین سال صورت می‌گیرد و غالبا هم فرد قربانی را جانباز تلقی نمی‌کنند. ۳) از لحظه وقوع حادثه تا زمان تعیین تکلیف که بعضا ده‌ها سال هم طول کشیده، وضعیت معیشت و امرار معاش و تأمین مخارج زندگی قربانی مین مبهم و نامشخص است که چون بسیاری از قربانیان هم سرپرست خانوار هستند، موجب فشار اقتصادی بر قربانی و افراد تحت تکفل وی خواهد شد.

۴) اثرات روحی و روانی حادثه‌ای خطرناک که موجب نقص عضو و قطع دست و پا و کوری چشم و تخریب صورت و دیگر اعضای بدن شده، بسیار وسیع و دهشتناک است که چون فرد بدون پیش‌بینی و آمادگی دچار این شرایط ناگوار شده، خود را با این شرایط جدید تطبیق نداده، موجب ناامیدی در ادامه زندگی و ناراحتی‌های عدیده اعصاب و روان خواهد شد که تنهابودن و خانه‌نشین‌شدن مصدوم هم این امر را تشدید می‌کند. انتظار می‌رود که دستگاه‌های متولی خصوصا بهزیستی و مراکز روان‌درمانی با ارائه مشاوره‌های لازم زمینه‌های بازگشت فرد به جامعه و زندگی و جلوگیری از تشدید بحران را فراهم کنند.

بی‌شک رهاشدن قربانی مین در چنبره مشکلات عدیده اقتصادی، جسمی، روانی، اجتماعی و... زیبنده جامعه ما نیست.

گزارش «شرق» از خطرات جابه‌جایی مهمات جنگی با سیلاب‌های اخیر در غرب کشور

سیل، مین‌ها را کجا می‌برد

سمیرا حسینی: باران و سیل که آمد، مین‌های به‌جامانده از جنگ ایران و عراق را هم با خود به مناطق سیل‌زده آورد. دو روز پیش بود که خبر آمد چند مین و خمپاره به دلیل بارش باران‌های سیل‌آسا در ایلام کشف شدند و فعالان این حوزه را که پیش‌تر درباره آن هشدار داده بودند، نگران‌تر کرد.

هزاران مین عمل‌نکرده هنوز در دل خاک‌های ایران است و هر سیلاب و باران شدیدی، آنها را جابه‌جا می‌کند. در این روزهای پرباران، بارها فعالان حوزه پاک‌سازی مین نسبت به جابه‌جایی مین‌ها در استان‌های مرزی آذربایجان‌غربی، کردستان، ایلام، کرمانشاه و خوزستان هشدار داده‌اند. هرچند راه مقابله با آن وجود داشت و سال‌ها پیش باید مناطق آلوده به‌طور کامل پاک‌سازی می‌شدند، اما مین که آمد، راه مقابله با آن سخت است؛ زیر لایه‌ای از خاک پنهان می‌شود و هر لحظه ممکن است با قرارگرفتن پای یک رهگذر منفجر شود. طبق آمار غیررسمی، در سال ۹۷ نزدیک به ۱۴ نفر بر اثر برخورد با مین کشته و ۴۸ نفر دیگر مصدوم شده‌اند که از این میان تعداد زیادی حداقل یک عضو از بدن خود را از دست داده‌اند؛ این در حالی است که مرکز مین‌زدایی کشور بارها اعلام کرده مناطق آلوده به مین به‌طور کامل پاک‌سازی شده‌اند و یک درصد از مناطق همچنان به مین آلوده هستند. بااین‌حال، حوادث سال‌های گذشته نشان می‌دهد همچنان در دل خاک برخی مناطق که پایان پاک‌سازی آنها نیز اعلام شده است، مین وجود دارد.سیلاب خاک را جابه‌جا می‌کند و مین‌هایی را که در دل آن مدفون شده‌اند، با خود می‌برد و شاید ایستگاهی که از آن پیاده می‌شوند، جلوی خانه یکی از سیل‌زده‌ها باشد. کسی نمی‌داند در این روزها ممکن است چه تعداد از مین‌ها و به چه میزان جابه‌جا شده باشند؛ اما آن‌گونه که بهنام صادقی، فعال حوزه مین که حدود سه دهه مشغول به پاک‌سازی مناطق آلوده به مین است، می‌گوید، به دلیل سیل‌های اخیر حتما نظم میادین مین به‌هم خورده است. او با هشدار درباره خطر جابه‌جاشدن مین‌ها در مناطق سیل‌زده، به «شرق» می‌گوید: «در سال‌های گذشته با توجه به فرسایش خاک و بارندگی باران و آب‌شدن برف‌ها، همیشه مین‌ها مقداری جابه‌جا می‌شدند؛ اما شرایط با سیل اخیر بسیار متفاوت شده است. به دلیل اینکه شدت جریان آب بسیار بالا بوده و قدرت بیشتری برای جابه‌جایی مین‌ها داشته، باید به این موضوع توجهی جدی داشت. بارندگی‌های اخیر می‌تواند نظم میادین مین و همه مناطقی را که در حال پاک‌سازی بودند، برهم بزند و مین‌ها را به مناطق پاک جابه‌جا کند. در این جابه‌جایی‌ها ممکن است مین‌ها به سطح زمین بیایند یا برعکس در زیر گل‌ولای مدفون شوند و به کسی آسیب نرسد. با قطعیت می‌توان گفت سیلاب اخیر بر نظم میادین مین تأثیر زیادی دارد و این کار گروه‌های پاک‌سازی و مردم محلی را دشوار می‌کند. مین‌ها از یک تا هزار متر ممکن است جابه‌جا شوند؛ این پدیده فقط مختص ایران نیست و در همه کشورهایی که آلوده به مین هستند، رخ می‌دهد. هیچ چیزی غیرممکن نیست و امکان دارد مین‌ها به وسیله سیل اخیر مناطق مسکونی را نیز آلوده کنند».

صادقی در پاسخ به این پرسش که آیا سیل تأثیری بر غیرفعال‌کردن این مهمات دارد یا خیر، پاسخ داد: «مین‌ها به مرور زمان فرسوده می‌شوند و احتمال دارد به‌قدری فرسوده شوند که با کوچک‌ترین فشاری منفجر شوند یا قطعات آن بر اثر فرسودگی از هم متلاشی و به‌طور کلی غیرفعال شود».

به گفته صادقی، چندی پیش مسئولان اعلام کردند عملیات پاک‌سازی عمومی خاتمه یافته و فقط یک درصد از اراضی ما در مناطق سخت و صعب‌العبور باقی مانده است که نیازمند عملیات ویژه است. مرکز مین‌زدایی کشور بودجه خاصی را برای پاک‌سازی زمین‌های آلوده به مین در نظر گرفته است و پاک‌سازی در حال انجام است؛ اما با توجه به سیل‌های اخیر، به نظر می‌رسد باید هنگام اعتباردهی به مناطق سیل‌زده، برای استان‌هایی که به مین آلوده بودند، ردیف اعتباری بودجه برای پاک‌سازی و آموزش مردم دراین‌باره اختصاص بدهند.در خبری که دو روز پیش در سایت‌های رسمی اعلام شد، آمده بود: «بارش باران‌های سیل‌آسا در استان ایلام موجب نمایان‌شدن «مین» و «خمپاره»های زمان جنگ شد. ادواتی که سیل موجب نمایان‌کردن آنها شده است، شامل «مین» ضدتانک، «خمپاره»های انواع «مهمات m9» و «آرپی‌جی ۷» باقیمانده از میادین مین و تله‌های انفجاری است که بارندگی و سیل موجب عیان‌شدن آنها شده. این ادوات را که در مسیر رودخانه کنجانچم مهران و رودخانه چوار، ملکشاهی رؤیت شده‌اند واحدهای چک و خنثی بررسی و کنترل کردند». اعلام این خبر تأییدی است بر جابه‌جاشدن مین‌ها در روزهای اخیر، موضوع مهمی که مسئولان نباید بی‌توجه از کنار آن بگذرند.هرچند سیل روزهای گذشته اهمیت این موضوع را بیشتر کرده است، اما نگاهی به حوادث سال‌های گذشته نشان می‌دهد در فصل بهار همیشه بیشترین مصدومان مین را داشته‌ایم.

سالار شریعتی یکی از کسانی است که سال‌ها پیش در فصل بهار و پس از بارندگی‌های بهاری با مین برخورد کرد و یک پایش را از دست داد. او درباره آن روز به «شرق» می‌گوید: «دقیقا ۱۱ سال پیش بود؛ روز ۱۳ به‌در با خانواده و اقوام به منطقه «صلوات‌آباد» در ۹ کیلومتری سنندج رفتیم. این منطقه تفریحی است و مردم آخر هفته‌ها همیشه به آنجا می‌روند. آن روز من و چند نفر از بچه‌های فامیل در حال پیاده‌روی در دامنه کوه بودیم. تابلوی خطر و سیم‌خارداری هم وجود نداشت و هیچ‌وقت هم نسبت به وجود مین در آن منطقه هشداری داده نشده بود و ما هم مثل همیشه بدون نگرانی در آن منطقه قدم برمی‌داشتیم. به دلیل پوشش گیاهی متوجه مین نشدم و پایم را روی آن گذاشتم که ناگهان منفجر شد که همان‌جا پایم را که روی مین گذاشته بودم قطع شد و یک چشمم آسیب دید. همه‌جا را خون گرفته بود و به دلیل شلوغی‌ها کمی طول کشید که ماشین آمبولانس خود را به آنجا برساند». او که پس از سه سال توانست حکم جانبازی بگیرد، می‌گوید: «بعد از سه سال و با بررسی پرونده‌ام در کمیسیون ماده ۲ بالاخره من را به‌عنوان مصدوم مین پذیرفتند. متأسفانه دولت از مصدومان مین به خوبی حمایت نمی‌کند و مشکلات زیادی بر سر راه آنها وجود دارد. من آدم خوش‌شانسی بودم که توانستم حکم جانبازی دریافت کنم. افرادی را می‌شناسم که موفق به دریافت این حکم نشده و هیچ کمکی از دولت دریافت نکرده‌اند. بچه‌هایی که روزی با مین برخورد می‌کنند، حتی اگر دولت آنها را به عنوان مصدوم مین بپذیرد، تا به سن قانونی نرسند، دولت هیچ حقوقی به خانواده‌ها نمی‌دهد و بسیاری از هزینه‌ها برعهده خانواده‌هایشان است».

او نسبت به رسیدگی به مشکلات مصدومان مین گله‌مند است و می‌گوید: «معمولا بنیاد شهید به صورت رایگان پروتز را در اختیار مصدومان قرار می‌دهد که آن هم نیاز به پیگیری طولانی دارد. پنجه کاور پروتز پایم مدتی است که خراب شده، به همین منظور ۲۰ روز پیش به هلال‌احمر مراجعه کردم که متوجه شدم حدود صد نفر در صف تعمیر پروتزهایشان هستند. علاوه‌براین به دلیل تحریم‌ها برخی از قطعات را نداشتند و اگر بخواهم به صورت آزاد پنجه کاور پروتزم را که یک قطعه پلاستیکی است تهیه کنم، حدود دو میلیون تومان هزینه دارد. قیمت پروتز بسیار بالاست و اگر کسی بخواهد به صورت آزاد یک پروتز زیر زانو را که جنس نسبتا خوبی داشته باشد و دو تا سه سال بتواند از آن استفاده کند تهیه کند، باید هفت میلیون تومان هزینه کند».

اردیبهشت سال گذشته نیز شایان فرجی، پسربچه ۱۱ ساله‌ای که برای چیدن گیاهان بهاری به بالای تپه‌ای در نزدیکی مریوان رفته بود، روی مین رفت و دو دست و یک چشمش را از دست داد. در گزارشی که آن روزها در «شرق» کار شد، پدر شایان ماجرا را این‌طور شرح داد: «برای تفریح به مریوان رفته بودیم که این اتفاق افتاد. ساعت حدود پنج، شش عصر بود که بچه‌ها گرسنه بودند و از من خواستند ماشین را کنار جاده نگه دارم تا عصرانه بخوریم. تازه باران تمام شده بود و هوا خیلی خوب بود. برای همین وسط سبزه‌زارها رفتیم و همان‌جا عصرانه را خوردیم. بعد از اینکه کمی آنجا استراحت کردیم، بچه‌ها به بالای تپه رفتند تا گل و قارچ بچینند. ناگهان صدای مهیبی آمد؛ به بالای تپه نگاه کردم، دیدم شایان با دست و صورت خونی ۲۰ متر به طرف پایین آمد و در میان راه افتاد. مادرش با دادوفریاد سعی داشت از تپه بالا برود، پاهای من سست شده بود و توان راه‌رفتن نداشتم. تا نصف تپه را بالا رفتم، اما نتوانستم خودم را به شایان برسانم. مرد کشاورزی که آن نزدیکی‌ها بود، وقتی متوجه انفجار شد، خودش را به شایان رساند و او را به پایین تپه‌ها آورد. چنددقیقه بعد آمبولانس آمد و شایان را به بیمارستان سنندج انتقال دادند».

سیل و جابه‌جایی مین موضوعی نیست که فقط مختص به ایران باشد. سال گذشته نیز بارش‌های سیل‌آسا در کویت باعث شد تا مین‌هایی که ارتش صدام کار گذاشته بود، از زیر خاک بیرون بیایند.

بر اساس گزارشی که سال گذشته در خبرگزاری‌های این کشور منتشر شد، با شکایت صاحبان اردوهای صحرایی، تاکنون ۴۸ مین کشف و خنثی شده است. این رخداد در فصلی صورت می‌گیرد که اردوهای تفریحی صحرایی در کویت رونق دارد. مقامات این کشور دستور بسته‌شدن ۱۸ اردوگاه را در شمال و مرکز صادر کرده‌اند.

بوسنی‌وهرزگوین هم یکی دیگر از کشورهایی بود که در سال‌های گذشته وقوع سیل در آن باعث جابه‌جاشدن ده‌هاهزار مین که از دهه ۹۰ میلادی و زمان بحران بالکان به یادگار مانده بود، شد. در آن سال حرکت مین‌ها همراه با جریان گل‌ولای، زندگی ساکنان محلی را در معرض یک تهدید جدی قرار داد و مسئولان را برای شناسایی موقعیت جدید مین‌های خنثی‌نشده با یک چالش اساسی روبه‌رو کرد، به‌طوری‌که جریان آب رودخانه حتی موجب شده بود دو عدد مین وارد حیاط یکی از ساکنان محلی شود.

یکی از مین‌های باقی‌مانده از زمان جنگ که اخیرا با سیل جابه‌جا شد

خبر

اعطای مرخصی به مشمولان سیل‌زده

● **مهر:** رئیس سازمان وظیفه عمومی ناجا گفت: مشمولان و کارکنان وظیفه مناطق سیل‌زده استان‌های لرستان، خوزستان، گلستان، مازندران، ایلام و کرمانشاه می‌توانند از تسهیلات ویژه‌ای بهره‌مند شوند. سردار تقی مهری در تشریح این خبر اظهار کرد: مشمولان و کارکنان وظیفه مناطق سیل‌زده برخی از شهرهای استان‌های لرستان، خوزستان، گلستان، مازندران، ایلام و کرمانشاه می‌توانند از تسهیلاتی مانند تعویق تاریخ اعزام به خدمت، مرخصی اضطراری و... بهره‌مند شوند. او گفت: مشمولان ساکن شهرها و روستاهای سیل‌زده یادشده که دارای برگ آماده به خدمت به تاریخ‌های یکم و ۱۹ اردیبهشت سال جاری هستند، در صورت تمایل می‌توانند تاریخ اعزام به خدمت خود را برای دو ماه تمدید کنند. این مقام ارشد انتظامی تصریح کرد: مشمولانی که تمایل به تمدید تاریخ اعزام به خدمت دارند، باید با مراجعه حضوری به وظیفه عمومی شهر یا مرکز استان محل سکونت یا از طریق دفاتر خدمات الکترونیک انتظامی (پلیس +۱۰) برای ثبت درخواست خود اقدام کنند.

پیش‌بینی ورود ۲ سامانه بارشی

● **ایسنا:** مدیرکل پیش‌بینی و هشدار سریع سازمان هواشناسی گفت: امروز با ورود دو سامانه بارشی جدید، یکی از شمال غرب و دیگری از جنوب شرق جنوب کشور، برای نواحی شمال غرب و غرب و جنوب شرق و شرقی کشور بارش باران گاهی رگبار، رعدوبرق و وزش باد پیش‌بینی می‌شود. احد وظیفه افزود: برای روز جمعه (۲۳ فروردین) فعالیت سامانه بارشی در نیمه غربی و نوار جنوبی کشور تقویت خواهد شد و در سایر نقاط کشور ابرناکی و بارش پراکنده انتظار می‌رود. وظیفه با بیان اینکه روز شنبه (۲۴ فروردین) فعالیت سامانه بارشی در بیشتر نواحی کشور به‌ویژه دامنه‌های شمالی و جنوبی البرز، دامنه‌های زاگرس و نوار جنوبی کشور تقویت می‌شود، اظهار کرد: روز یکشنبه (۲۵ فروردین) انتظار می‌رود فعالیت این سامانه در نیمه شرقی کشور شدت یابد. او افزود: امروز نیمه شرقی خلیج‌فارس، تنگه هرمز و سواحل دریای عمان مواج خواهد بود. فردا خلیج‌فارس در سواحل خوزستان و تنگه هرمز مواج و توفانی پیش‌بینی می‌شود.

بازتاب

توجه دولت و مجلس به امر نوسازی مدارس

مدیرمسئول محترم روزنامه شرق
با سلام و احترام؛

عطف به مطلب مندرج در آن روزنامه به تاریخ ۹۷/۱۲/۱۸ با عنوان «وعده افزایش سه‌برابری بودجه نوسازی مدارس کشور با کدام منابع؟» عین پاسخ سازمان نوسازی، توسعه و تجهیز مدارس کشور وزارت آموزش و پرورش موارد زیر را جهت تنویر افکار عمومی به اطلاع می‌رساند:

۱-نویسنده در ارائه خبر مغالطه‌کاری نموده و یا اعتبارات عمرانی و هزینه‌ای را به صورت یکجا دیده است.

۲- این در حالی است که در هر دستگاه ماهیت اعتبارات عمرانی و هزینه‌ای متفاوت است.

۳- این سازمان سه ردیف اصلی اعتباری دارد که جمع این اعتبارات در لایحه بودجه سال ۹۷ پیشنهادی دولت ۵۱۸ میلیارد تومان بوده در حالی که برای این ردیف‌ها در سال ۹۸ دولت اعتبار ۱۸۵۰ میلیارد تومان پیشنهاد نمود که منظور وزیر محترم هم رشد سه‌برابر لایحه سال ۹۸ به لایحه سال ۹۷ بوده است.

۴- با عنایت به تصویب قانون وضعیت رشد اعتبارات نوسازی مدارس در قانون بودجه سال ۹۷ نسبت به قانون بودجه سال ۹۸ مطابق با جدول زیر است.

** تبصره‌های مهم به این قانون اضافه شده که در صورت تحقق خود، گویای توجه دولت و مجلس به امر نوسازی مدارس کشور است. خواهشمند است طبق قانون مطبوعات و رسانه‌ها نسبت به درج جوابیه این مرکز در همان صفحه و با همان قلم اقدام لازم صورت گیرد.

سال	تخریب و بازسازی مدارس غیراستاندارد و مقاوم‌سازی مدارس بدون استحکام	تکمیل فضاهای آموزشی نیمه‌تمام که ۵۰ درصد آن توسط خیرین تامین شده است	تکمیل و تجهیز فضاهای آموزشی ملی و استانی (از محل انتشار اوراق مالی اسلامی)	جمع (ارقام به میلیون ریال)
۱۳۹۷	۳،۵۷۵،۷۹۸	۳،۰۸۹،۱۰۶	۵،۲۵۰،۰۰۰	۱۱،۹۱۴،۹۰۴
۱۳۹۸	۶،۰۰۰،۰۰۰	۱۰،۰۰۰،۰۰۰	۹،۵۰۰،۰۰۰	۲۵،۵۰۰،۰۰۰